

Chương 73

Ăn Trộm Ngang Ngược

Thấy Đỗ Quyên tò mò chăm chú nhìn khoai núi, vợ Đại Đầu cười nói:

"Hạ Sinh và Xuân Nhi nghịch ngợm, đem khoai núi vùi vào bếp nướng. Lửa lớn nướng khét đen thui. Ta dạy bọn hấn: đợi cơm nấu xong, đập lửa, vùi khoai núi vào tro còn nóng, sáng ngày hôm sau khoai núi sẽ chín. Không như bọn họ nướng khét cháy đen như than, ăn một tay đen xì luôn."

Đỗ Quyên nghe xong hai mắt tỏa sáng, nói: "Thật sự? Như vậy có thể chín?"

Vợ Đại Đầu nói: "Có thể chín. Nó chín từ từ, còn thơm nữa."

Lâm Đại Đầu khinh thường nói: "Khoai núi nướng có cái gì ngon! Ăn chỉ tổ đánh rắm. Nếu thật muốn ăn, rửa 2 củ cắt thành khối, lúc nấu cơm để bên cạnh chung, không ngon hơn nướng sao?"

Đỗ Quyên trợn trắng mắt nhìn hấn, cố chấp nói: "Chỉ muốn ăn nướng."

Thật không kiên thức!

Trên đời này có một thứ ngửi thơm hơn ăn, đó chính là khoai nướng.

Còn có, tiểu hài tử thích làm này nọ, người lớn không thể lý giải lạc thú trong đó.

Nàng thấy vợ Đại Đầu đưa tay sờ bụng, vội hỏi: "Thím, tiểu đệ đệ lại động?" Nói xong tiến lên dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Vợ Đại Đầu lại mang bầu, phỏng chừng cuối năm sinh.

Thu Sinh bật cười nói: "Sao ngươi biết là đệ đệ?"

Đỗ Quyên chắc chắn nói: "Các ngươi Xuân Hạ Thu Đông bốn huynh đệ, còn thiếu 'Đông', đương nhiên muốn 'Đông Sinh'."

Lâm Đại Đầu nghe xong cười không khép được miệng, cho rằng đây là lời hay.

Hấn không chê con trai nhiều chút nào.

Hạ Sinh ghét bỏ nhìn thoáng qua đại ca và tam đệ, cải chính nói: "Sinh muội muội! Muội muội cũng có thể kêu là Đông Nhi."

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên không nói chuyện, con ngươi đen lờ lờ tỏa sáng.

Bởi vì hắn cũng muốn một muội muội giống như Đỗ Quyên vậy.

Vợ Đại Đầu dùng tay vuốt ve mặt Đỗ Quyên, nói: "Thím cũng muốn sinh khuê nữ. Một đống con trai, cả ngày làm ta đau đầu. Nếu có khuê nữ tri kỷ như Đỗ Quyên, thím rất thích."

Lâm Đại Đầu liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, không lên tiếng.

Trong lòng hắn nghĩ, nha đầu kia tri kỷ chỗ nào? Cả ngày không hoà nhã với hắn, hắn còn đang đau đầu kia.

Nói cười vài câu với Lâm gia xong Đỗ Quyên cảm rõ nhỏ đi về.

Lâm Xuân một hơi ăn hết cơm trong bát, lại sò soạng cái trứng trà để trong túi áo. Đuổi tới bên cạnh Đỗ Quyên hỏi: "Đỗ Quyên, đi với ta tới nhà Cửu Nhi ca ca chơi, có được hay không? Đại gia gia đang làm một chiếc giường lớn, khắc hoa, rất đẹp."

Đỗ Quyên nghe xong tâm động, rất muốn đi xem, nhưng việc trong nhà không rời được, nhân tiện nói: "Bận lắm, đi không được. Đợi ngày nào đó nương ta ở nhà, ta đi theo người."

Lâm Xuân vội gật đầu.

Nay hắn không giống lúc trước cả ngày ở bên cạnh Đỗ Quyên.

Cặp mắt con trai trời sinh rộng mở. Hắn và Cửu Nhi chạy khắp thôn.

Đương nhiên mỗi lần đi hắn đều kêu Đỗ Quyên nhưng Đỗ Quyên không đi.

Vì thế, hắn tự mình đi.

Ở bên ngoài được ăn ngon, chơi vui, thấy chuyện thú vị, trở về sẽ đưa cho Đỗ Quyên ăn, đưa cho nàng chơi, và kể chuyện lý thú cho nàng nghe.

Đỗ Quyên cảm thấy như vậy rất tốt.

Về đến nhà, điểm tâm đã dọn lên bàn. Vẫn là cháo ngô, bát đồng là trên bàn có trứng trà.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Quyên ăn trứng trà ở nơi này.

Nàng kiên trì không cho Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi giúp nàng bóc vỏ trứng, muốn tự mình bóc. Bóc ra một mảnh vỏ, bên trong là lớp màng mỏng màu trắng.

Lòng trắng trứng ửng đỏ, trong suốt trắng mịn, cắn một cái, hơi mặn, đặc biệt trơn trượt, tản ra hương vị lá trà và lá xanh. Lòng đỏ trứng thì khác, vào miệng tan đi, miệng đầy bột thơm nồng béo ngậy.

Cả hai đời cộng lại, đây là lần Đỗ Quyên ăn trứng trà ngon nhất.

Nàng và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười híp mắt, không dám há to mồm sợ lộ ra lòng đỏ trứng đầy miệng.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đều chỉ ăn 2 cái trứng gà.

Hoàng Lão Thực một hơi ăn bốn cái, muốn ăn nữa nhưng Phùng Thị không cho, đành phải tiếc nuối húp cháo ngô.

Điềm tâm xong, đợi Lão Thực cha và nương đều đi, Đỗ Quyên cùng Hoàng Tước Nhi bắt đầu bận rộn.

Hoàng Tước Nhi rửa bát, quét rác. Đỗ Quyên dùng một khối khăn lau, đem gia dụng khí cụ trong ngoài, phàm có thể lau, đều lau một lần, chạy vào chạy ra, một khắc không ngừng.

Tuy Hoàng gia vẫn đơn sơ, nhưng rất gọn gàng ngăn nắp.

Vội đến nửa buổi sáng, Đỗ Quyên mới nghỉ một lát.

Nàng chạy vào phòng bếp hỏi Hoàng Tước Nhi, hạt dẻ đã nấu xong chưa.

Hoàng Tước Nhi đứng lên một cái ghé trước lò bếp, giở vung lên, dùng muôi trúc vớt một hạt dẻ ra, cắn vỏ ném ném, cười nói: "Chín rồi!"

Kêu Đỗ Quyên cầm bát gỗ nhỏ đến, bới thêm một chén nữa, "Ăn đi thôi."

Đỗ Quyên vui tươi hơn hờ nâng đi ra, ngồi trên băng ghế nhỏ ở cửa坎 ăn.

"Tỷ tỷ, người cũng tới ăn. Ăn thật ngon."

Hạt dẻ dùng nước trà nấu trứng kho ra, hương vị quả nhiên thơm, còn mang chút vị trứng gà.

Hoàng Tước Nhi trong trẻo nói: "Đợi lát nữa sẽ tới."

Nàng bung cái ghé cao hơn một chút, đi đến cây sào trúc phơi xiêm y, đứng lên trên ghé kiểm tra đám tôm cá nhỏ phơi khô, vừa dùng một đôi đũa đảo tôm cá, để chúng phơi được đều chút.

Ánh nắng thu vẫn gắt, nàng đổ mồ hôi đầy đầu.

Đảo tôm cá một lúc, Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy trong viện cách vách, Hạ Sinh đang ở sân trong lắc lư, cao giọng kêu lên: "Hạ Sinh!"

Hạ Sinh đang nhàm chán.

Trong nhà cần có người giữ nhà. Thu Sinh lớn tuổi hơn, có thể đi theo cha mẹ làm ít chuyện vặt. Xuân Nhi còn nhỏ, đành phải để hẳn chơi. Chỉ có mình xui xẻo, cả ngày trông nhà, không được đi ra ngoài.

Hắn thảm oán nương, vì sao không sinh hẳn trước, nếu không nữa thì sinh cuối cùng.

Sinh ở giữa, ăn mặc đều xui xẻo nhất. Xiêm y thì mặc đồ thừa của đại ca. Ăn thì phải để để ăn trước, thật là số khổ!

Đang oán giận chợt nghe tiếng gọi giòn giã, "Hạ Sinh!"

Vội theo tiếng kêu quay đầu nhìn lại, Hoàng Tước Nhi đứng trên cao, không biết đang làm gì.

Hạ Sinh hì hì cười nói: "Tước Nhi, ngươi đang làm gì đó?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Phơi cá."

Hạ Sinh "Nga" một tiếng, chỉ mong nàng cười.

Bỗng nhiên hấn nhớ tới cái gì, hô một tiếng "Ngươi chờ chút", liền chạy vào nhà.

Hoàng Tước Nhi không biết hấn muốn làm cái gì nên đứng tại chỗ không động. Đỗ Quyên nhìn thấy sưng sờ, không biết tỷ tỷ vẫn đứng trên ghé làm gì, chẳng lẽ đứng để nhìn xa hơn?

Hạ Sinh bung một chén thịt chim trĩ nhỏ qua. Hoàng gia tỷ muội nhận lấy ăn.

Thường vào ngày mùa, buổi trưa nấu cơm rất vội vã, không kịp làm những món phức tạp. Cho nên, nếu như có thịt, buổi sáng vợ Đại Đầu luôn bắt nồi nấu thịt, rồi phân phó Hạ Sinh cách một hồi thì châm thêm củi lửa. Nấu liu riu đến buổi trưa trở về, thịt sẽ mềm. Nàng chỉ cần xào thêm 2 món rau dưa là ăn cơm, vừa nhanh lại đơn giản.

Tuy Hạ Sinh thăm oán số mình khổ, rơi trúng mệnh giữ nhà nhưng không phải không có chỗ tốt, ít nhất "gần quan được ban lộc". Có món ngon hấn có thể ném trước, theo Thu Sinh nói là "ăn vụng".

Buổi sáng, Đỗ Quyên đưa trứng trà cho Lâm gia, Hạ Sinh nhìn thấy Hoàng Tước Nhi, trong lòng đã muốn lấy chút thịt gà cho hai tỷ muội Hoàng gia ăn.

Hấn ăn vụng rất có kinh nghiệm.

Một con chim trĩ cũng không có bao nhiêu thịt, nếu múc một chén lớn ra, nướng trở về vừa nhìn sẽ biết, khi đó nói không thông.

Cho nên, hấn dùng cái chén nhỏ.

Dùng chén nhỏ cũng không thể tùy tiện múc.

Đầu gà khẳng định không thể múc, bằng không nói gà này không đầu, có quỷ mới tin.

Chân và cánh gà cũng không thể múc. Mắt Thu Sinh tinh nhất, nếu lúc ăn hấn phát hiện gà thiếu một chân và cánh, thành người què, sẽ nói hấn ăn vụng.

Đùi gà càng không thể động, đó là dành cho Xuân Nhi ăn.

Hấn chuyên môn múc mình gà, cổ gà cũng múc một khúc.

Hừ, chẳng lẽ Thu Sinh còn so cổ gà dài bao nhiêu?

Lườn gà có bao lớn?

Lung gà rộng hơn?

Có thể so thì chết hần!

Hần múc một chén nhỏ đi ra, lại nhìn vào trong nồi, cảm thấy không để lại sơ hở, hần hài lòng đẩy nắp nồi lại.

Hào hứng bung gà đến Hoàng gia, đối với Hoàng Tước Nhi nói: "Tước Nhi, Đỗ Quyên, cho các người ăn gà. Đại bá ta cho."

Hoàng Tước Nhi nghe xong có chút do dự.

Đỗ Quyên buồn cười không thôi, không biết là nên khen hay nên trách cứ hần, chỉ phải khuyên nhủ: "Hạ Sinh ca ca, như vậy không tốt. Thím Lâm cũng có đưa qua cho chúng ta ăn."

Công khai đưa thì không có việc gì. Nếu lén lút bị bắt gặp thì không biết nói sao.

Hạ Sinh không quan trọng cười nói: "Không có việc gì. Ta đã chuẩn bị xong, một điếm cũng nhìn không ra."

Trừ phi đem tất cả thịt gà hợp lại ra thành một con gà hoàn chỉnh, hần không tin Thu Sinh có thể phát hiện ra. Chỉ cần Thu Sinh không canh me, cha mẹ dù biết hần ăn vụng, nhiều lắm là mắng hai tiếng, sẽ không như thế nào.

Đỗ Quyên bật cười to.

Đã bung tới không có lý nào cầm trở về. Vì thế, Hoàng Tước Nhi vào phòng bếp tìm bát đựng, trả bát cho hần cầm về. Hơn nữa, trong lòng nàng cũng nghĩ tới một chuyện: lại lấy mấy cái trứng trà cho Hạ Sinh.

Lập tức, ba đứa nhỏ lại đi vào nhà bếp Hoàng gia.

Hoàng Tước Nhi tìm bát đựng thịt gà, rồi rửa bát Hạ Sinh mang qua.

Hạ Sinh nói với Đỗ Quyên: "Đỗ Quyên, người ăn trước đi, ăn lúc còn nóng."

Tốt nhất hai tỷ muội các nàng ăn cho hết chỗ thịt gà, bằng không đợi thím Hoàng trở về, phát hiện sẽ bị mắng.

Đỗ Quyên vừa buồn cười vừa cảm kích, cũng biết "tang vật" không thể giữ lại, nên cầm đũa đứng bên bàn nhỏ ăn.

Theo thường lệ Hạ Sinh cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Đỗ Quyên liền khen: "Ăn ngon thật!"

Thật sự ăn rất ngon!

Tay nghề nấu ăn của thím Lâm tốt hơn Phùng Thị, lại nói thịt gà rừng rất thơm, không cần bỏ cái gì khác, chỉ thả tép tỏi và nắm vào, hương vị thơm vô cùng.

Hạ Sinh cao hứng cười.

Hoàng Tước Nhi rửa sạch chén, lại tới nồi bới thêm một chén hạt dẻ, cầm ba cái trứng trà tới cho Hạ Sinh.

Nàng lấy trứng trà cũng có ý tứ: ba cái, đây là phần của nàng, như vậy có thể nói là tự mình ăn, sẽ không bị nương nói.

Đỗ Quyên thấy thế, vội nói: "Lấy thêm 2 cái nữa cho Hạ Sinh ca ca mang về cho Xuân Nhi."

Nàng cũng đem 2 cái phần của mình ra.

Đứa nhỏ này quá đáng yêu, không thể ăn đồ của người ta không trả tiền.

Hạ Sinh không lấy, hì hì cười nói: "Tước Nhi, đưa 2 cái là đủ rồi. Buổi sáng ta đã ăn ba cái. Đều cho ta, các người không có gì ăn. Hạt dẻ nhà ta cũng có."

Hoàng Tước Nhi muốn khoe khoang, nghiêng đầu cười nói: "Người nếm thử xem!"

Hạ Sinh cầm một hạt dẻ đưa lên cắn trong cái nhìn soi mói của Hoàng Tước Nhi.

Hắn đợi không kịp nuốt vào, nói: "Thơm quá! Làm sao làm?"

Hoàng Tước Nhi nghe xong rất vui vẻ, kéo hắn đến trước bếp lò, mở vung lên cho hắn xem.

Hạ Sinh bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn vội trả trứng gà cho Hoàng Tước Nhi, nói: "Tước Nhi, trứng gà người giữ lại từ từ ăn, ta ăn hạt dẻ thì tốt rồi."

Hạt dẻ nhà nào cũng có, không phải là vật hi hãn gì, mức hai chén cũng không sao.

Hoàng Tước Nhi cứng rắn nhét trứng gà vào túi áo hắn, nhỏ giọng nói: "Cho người ăn."

Hạ Sinh đầy không được nên nhận.

Lập tức, ba đứa nhỏ ngồi vây quanh cái bàn. Hạ Sinh ăn trứng luộc nước trà. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ăn gà tiêu diệt "tang vật" tại chỗ.

Đang ăn bất diệc nhạc hồ, bỗng nhiên cửa phòng bếp tối sầm lại.

Chết, người tới !

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi biến sắc, đôi mắt nhìn nhau, nhưng không dám quay đầu lại.

Chương 74

Ăn Trộm Ngang Ngược

Thấy Đỗ Quyên tò mò chăm chú nhìn khoai núi, vợ Đại Đầu cười nói: "Hạ Sinh và Xuân Nhi nghịch ngợm, đem khoai núi vùi vào bếp nướng. Lửa lớn nướng khét đen thui. Ta dạy bọn hấn: đợi com nấu xong, đập lửa, vùi khoai núi vào tro còn nóng, sáng ngày hôm sau khoai núi sẽ chín. Không như bọn họ nướng khét cháy đen như than, ăn một tay đen xì luôn."

Đỗ Quyên nghe xong hai mắt tỏa sáng, nói: "Thật sự? Như vậy có thể chín?"

Vợ Đại Đầu nói: "Có thể chín. Nó chín từ từ, còn thơm nữa."

Lâm Đại Đầu khinh thường nói: "Khoai núi nướng có cái gì ngon! Ăn chỉ tổ đánh rắm. Nếu thật muốn ăn, rửa 2 củ cắt thành khối, lúc nấu com để bên cạnh chung, không ngon hơn nướng sao?"

Đỗ Quyên trợn trắng mắt nhìn hấn, cố chấp nói: "Chỉ muốn ăn nướng."

Thật không kiên thức!

Trên đời này có một thứ ngửi thơm hơn ăn, đó chính là khoai nướng.

Còn có, tiểu hài tử thích làm này nọ, người lớn không thể lý giải lạc thú trong đó.

Nàng thấy vợ Đại Đầu đưa tay sờ bụng, vội hỏi: "Thím, tiểu đệ đệ lại động?" Nói xong tiến lên dùng tay nhẹ nhàng sờ sờ.

Vợ Đại Đầu lại mang bầu, phỏng chừng cuối năm sinh.

Thu Sinh bật cười nói: "Sao ngươi biết là đệ đệ?"

Đỗ Quyên chắc chắn nói: "Các ngươi Xuân Hạ Thu Đông bốn huynh đệ, còn thiếu 'Đông', đương nhiên muốn 'Đông Sinh'."

Lâm Đại Đầu nghe xong cười không khép được miệng, cho rằng đây là lời hay.

Hấn không chê con trai nhiều chút nào.

Hạ Sinh ghét bỏ nhìn thoáng qua đại ca và tam đệ, cải chính nói: "Sinh muội muội! Muội muội cũng có thể kêu là Đông Nhi."

Lâm Xuân nhìn Đỗ Quyên không nói chuyện, con ngươi đen lờ lờ tỏa sáng.

Bởi vì hấn cũng muốn một muội muội giống như Đỗ Quyên vậy.

Vợ Đại Đầu dùng tay vuốt ve mặt Đỗ Quyên, nói: "Thím cũng muốn sinh khuê nữ. Một đống con trai, cả ngày làm ta đau đầu. Nếu có khuê nữ tri kỷ như Đỗ Quyên, thím rất thích."

Lâm Đại Đầu liếc mắt nhìn Đỗ Quyên, không lên tiếng.

Trong lòng hấn nghĩ, nha đầu kia tri kỷ chỗ nào? Cả ngày không hoà nhã với hấn, hấn còn đang đau đầu kia.

Nói cười vài câu với Lâm gia xong Đỗ Quyên cầm rổ nhỏ đi về.

Lâm Xuân một hơi ăn hết cơm trong bát, lại sò soạng cái trứng trà để trong túi áo. Đuổi tới bên cạnh Đỗ Quyên hỏi: "Đỗ Quyên, đi với ta tới nhà Cửu Nhi ca ca chơi, có được hay không? Đại gia gia đang làm một chiếc giường lớn, khắc hoa, rất đẹp."

Đỗ Quyên nghe xong tâm động, rất muốn đi xem, nhưng việc trong nhà không rời được, nhân tiện nói: "Bận lắm, đi không được. Đợi ngày nào đó nương ta ở nhà, ta đi theo người."

Lâm Xuân vội gật đầu.

Nay hấn không giống lúc trước cả ngày ở bên cạnh Đỗ Quyên.

Cặp mắt con trai trời sinh rộng mở. Hấn và Cửu Nhi chạy khắp thôn.

Đương nhiên mỗi lần đi hấn đều kêu Đỗ Quyên nhưng Đỗ Quyên không đi.

Vì thế, hấn tự mình đi.

Ở bên ngoài được ăn ngon, chơi vui, thấy chuyện thú vị, trở về sẽ đưa cho Đỗ Quyên ăn, đưa cho nàng chơi, và kể chuyện lý thú cho nàng nghe.

Đỗ Quyên cảm thấy như vậy rất tốt.

Về đến nhà, điếm tâm đã dọn lên bàn. Vẫn là cháo ngô, bát đồng là trên bàn có trứng trà.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Quyên ăn trứng trà ở nơi này.

Nàng kiên trì không cho Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi giúp nàng bóc vỏ trứng, muốn tự mình bóc. Bóc ra một mảnh vỏ, bên trong là lớp màng mỏng màu trắng.

Lòng trắng trứng ửng đỏ, trong suốt trắng mịn, cắn một cái, hơi mặn, đặc biệt trơn trượt, tản ra hương vị lá trà và lá xanh. Lòng đỏ trứng thì khác, vào miệng tan đi, miệng đầy bột thơm nồng béo ngậy.

Cả hai đời cộng lại, đây là lần Đỗ Quyên ăn trứng trà ngon nhất.

Nàng và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười híp mắt, không dám há to mồm sợ lộ ra lòng đỏ trứng đầy miệng.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đều chỉ ăn 2 cái trứng gà.

Hoàng Lão Thực một hơi ăn bốn cái, muốn ăn nữa nhưng Phùng Thị không cho, đành phải tiếc nuối húp cháo ngô.

Điềm tâm xong, đợi Lão Thực cha và nương đều đi, Đỗ Quyên cùng Hoàng Tước Nhi bắt đầu bận rộn.

Hoàng Tước Nhi rửa bát, quét rác. Đỗ Quyên dùng một khối khăn lau, đem gia dụng khí cụ trong ngoài, phàm có thể lau, đều lau một lần, chạy vào chạy ra, một khắc không ngừng.

Tuy Hoàng gia vẫn đơn sơ, nhưng rất gọn gàng ngăn nắp.

Vội đến nửa buổi sáng, Đỗ Quyên mới nghỉ một lát.

Nàng chạy vào phòng bếp hỏi Hoàng Tước Nhi, hạt dẻ đã nấu xong chưa.

Hoàng Tước Nhi đứng lên một cái ghé trước lò bếp, giở vung lên, dùng muôi trúc vớt một hạt dẻ ra, cắn vỏ ném ném, cười nói: "Chín rồi!"

Kêu Đỗ Quyên cầm bát gỗ nhỏ đến, bới thêm một chén nữa, "Ăn đi thôi."

Đỗ Quyên vui tươi hơn hờ nâng đi ra, ngồi trên băng ghế nhỏ ở cửa坎 ăn.

"Tỷ tỷ, người cũng tới ăn. Ăn thật ngon."

Hạt dẻ dùng nước trà nấu trứng kho ra, hương vị quả nhiên thơm, còn mang chút vị trứng gà.

Hoàng Tước Nhi trong trẻo nói: "Đợi lát nữa sẽ tới."

Nàng bung cái ghé cao hơn một chút, đi đến cây sào trúc phơi xiêm y, đứng lên trên ghé kiểm tra đám tôm cá nhỏ phơi khô, vừa dùng một đôi đũa đảo tôm cá, để chúng phơi được đều chút.

Ánh nắng thu vẫn gắt, nàng đổ mồ hôi đầy đầu.

Đảo tôm cá một lúc, Hoàng Tước Nhi ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy trong viện cách vách, Hạ Sinh đang ở sân trong lắc lư, cao giọng kêu lên: "Hạ Sinh!"

Hạ Sinh đang nhàm chán.

Trong nhà cần có người giữ nhà. Thu Sinh lớn tuổi hơn, có thể đi theo cha mẹ làm ít chuyện vặt. Xuân Nhi còn nhỏ, đành phải để hẳn chơi. Chỉ có mình xui xẻo, cả ngày trông nhà, không được đi ra ngoài.

Hắn thảm oán nương, vì sao không sinh hẳn trước, nếu không nữa thì sinh cuối cùng.

Sinh ở giữa, ăn mặc đều xui xẻo nhất. Xiêm y thì mặc đồ thừa của đại ca. Ăn thì phải để để ăn trước, thật là số khổ!

Đang oán giận chột nghe tiếng gọi giòn giã, "Hạ Sinh!"

Vội theo tiếng kêu quay đầu nhìn lại, Hoàng Tước Nhi đứng trên cao, không biết đang làm gì.

Hạ Sinh hì hì cười nói: "Tước Nhi, ngươi đang làm gì đó?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Phơi cá."

Hạ Sinh "Nga" một tiếng, chỉ mong nàng cười.

Bỗng nhiên hấn nhớ tới cái gì, hô một tiếng "Ngươi chờ chút", liền chạy vào nhà.

Hoàng Tước Nhi không biết hấn muốn làm cái gì nên đứng tại chỗ không động. Đỗ Quyên nhìn thấy sững sờ, không biết tỷ tỷ vẫn đứng trên ghế làm gì, chẳng lẽ đứng để nhìn xa hơn?

Hạ Sinh bung một chén thịt chim trĩ nhỏ qua. Hoàng gia tỷ muội nhận lấy ăn.

Thường vào ngày mùa, buổi trưa nấu cơm rất vội vã, không kịp làm những món phức tạp. Cho nên, nếu như có thịt, buổi sáng vợ Đại Đầu luôn bắt nồi nấu thịt, rồi phân phó Hạ Sinh cách một hồi thì châm thêm củi lửa. Nấu liu riu đến buổi trưa trở về, thịt sẽ mềm. Nàng chỉ cần xào thêm 2 món rau dưa là ăn cơm, vừa nhanh lại đơn giản.

Tuy Hạ Sinh thăm oán số mình khổ, rơi trúng mệnh giữ nhà nhưng không phải không có chỗ tốt, ít nhất "gần quan được ban lộc". Có món ngon hấn có thể ném trước, theo Thu Sinh nói là "ăn vụng".

Buổi sáng, Đỗ Quyên đưa trứng trà cho Lâm gia, Hạ Sinh nhìn thấy Hoàng Tước Nhi, trong lòng đã muốn lấy chút thịt gà cho hai tỷ muội Hoàng gia ăn.

Hấn ăn vụng rất có kinh nghiệm.

Một con chim trĩ cũng không có bao nhiêu thịt, nếu múc một chén lớn ra, nướng trở về vừa nhìn sẽ biết, khi đó nói không thông.

Cho nên, hấn dùng cái chén nhỏ.

Dùng chén nhỏ cũng không thể tùy tiện múc.

Đầu gà khẳng định không thể múc, bằng không nói gà này không đầu, có quỷ mới tin.

Chân và cánh gà cũng không thể múc. Mắt Thu Sinh tinh nhất, nếu lúc ăn hấn phát hiện gà thiếu một chân và cánh, thành người què, sẽ nói hấn ăn vụng.

Đùi gà càng không thể động, đó là dành cho Xuân Nhi ăn.

Hấn chuyên môn múc mình gà, cổ gà cũng múc một khúc.

Hừ, chẳng lẽ Thu Sinh còn so cổ gà dài bao nhiêu?

Lườn gà có bao lớn?

Lung gà rộng hơn?

Có thể so thì chết hần!

Hần múc một chén nhỏ đi ra, lại nhìn vào trong nồi, cảm thấy không để lại sơ hở, hần hài lòng đẩy nắp nồi lại.

Hào hứng bung gà đến Hoàng gia, đối với Hoàng Tước Nhi nói: "Tước Nhi, Đỗ Quyên, cho các người ăn gà. Đại bá ta cho."

Hoàng Tước Nhi nghe xong có chút do dự.

Đỗ Quyên buồn cười không thôi, không biết là nên khen hay nên trách cứ hần, chỉ phải khuyên nhủ: "Hạ Sinh ca ca, như vậy không tốt. Thím Lâm cũng có đưa qua cho chúng ta ăn."

Công khai đưa thì không có việc gì. Nếu lén lút bị bắt gặp thì không biết nói sao.

Hạ Sinh không quan trọng cười nói: "Không có việc gì. Ta đã chuẩn bị xong, một điếm cũng nhìn không ra."

Trừ phi đem tất cả thịt gà hợp lại ra thành một con gà hoàn chỉnh, hần không tin Thu Sinh có thể phát hiện ra. Chỉ cần Thu Sinh không canh me, cha mẹ dù biết hần ăn vụng, nhiều lắm là mắng hai tiếng, sẽ không như thế nào.

Đỗ Quyên bật cười to.

Đã bung tới không có lý nào cầm trở về. Vì thế, Hoàng Tước Nhi vào phòng bếp tìm bát đựng, trả bát cho hần cầm về. Hơn nữa, trong lòng nàng cũng nghĩ tới một chuyện: lại lấy mấy cái trứng trà cho Hạ Sinh.

Lập tức, ba đứa nhỏ lại đi vào nhà bếp Hoàng gia.

Hoàng Tước Nhi tìm bát đựng thịt gà, rồi rửa bát Hạ Sinh mang qua.

Hạ Sinh nói với Đỗ Quyên: "Đỗ Quyên, người ăn trước đi, ăn lúc còn nóng."

Tốt nhất hai tỷ muội các nàng ăn cho hết chỗ thịt gà, bằng không đợi thím Hoàng trở về, phát hiện sẽ bị mắng.

Đỗ Quyên vừa buồn cười vừa cảm kích, cũng biết "tang vật" không thể giữ lại, nên cầm đũa đứng bên bàn nhỏ ăn.

Theo thường lệ Hạ Sinh cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Đỗ Quyên liền khen: "Ăn ngon thật!"

Thật sự ăn rất ngon!

Tay nghề nấu ăn của thím Lâm tốt hơn Phùng Thị, lại nói thịt gà rừng rất thơm, không cần bỏ cái gì khác, chỉ thả tép tỏi và nắm vào, hương vị thơm vô cùng.

Hạ Sinh cao hứng cười.

Hoàng Tước Nhi rửa sạch chén, lại tới nồi bới thêm một chén hạt dẻ, cầm ba cái trứng trà tới cho Hạ Sinh.

Nàng lấy trứng trà cũng có ý tứ: ba cái, đây là phần của nàng, như vậy có thể nói là tự mình ăn, sẽ không bị nương nói.

Đỗ Quyên thấy thế, vội nói: "Lấy thêm 2 cái nữa cho Hạ Sinh ca ca mang về cho Xuân Nhi."

Nàng cũng đem 2 cái phần của mình ra.

Đứa nhỏ này quá đáng yêu, không thể ăn đồ của người ta không trả tiền.

Hạ Sinh không lấy, hì hì cười nói: "Tước Nhi, đưa 2 cái là đủ rồi. Buổi sáng ta đã ăn ba cái. Đều cho ta, các người không có gì ăn. Hạt dẻ nhà ta cũng có."

Hoàng Tước Nhi muốn khoe khoang, nghiêng đầu cười nói: "Người nếm thử xem!"

Hạ Sinh cầm một hạt dẻ đưa lên cắn trong cái nhìn soi mói của Hoàng Tước Nhi.

Hắn đợi không kịp nuốt vào, nói: "Thơm quá! Làm sao làm?"

Hoàng Tước Nhi nghe xong rất vui vẻ, kéo hắn đến trước bếp lò, mở vung lên cho hắn xem.

Hạ Sinh bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn vội trả trứng gà cho Hoàng Tước Nhi, nói: "Tước Nhi, trứng gà người giữ lại từ từ ăn, ta ăn hạt dẻ thì tốt rồi."

Hạt dẻ nhà nào cũng có, không phải là vật hi hãn gì, mức hai chén cũng không sao.

Hoàng Tước Nhi cứng rắn nhét trứng gà vào túi áo hắn, nhỏ giọng nói: "Cho người ăn."

Hạ Sinh đầy không được nên nhận.

Lập tức, ba đứa nhỏ ngồi vây quanh cái bàn. Hạ Sinh ăn trứng luộc nước trà. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên ăn gà tiêu diệt "tang vật" tại chỗ.

Đang ăn bất diệc nhạc hồ, bỗng nhiên cửa phòng bếp tối sầm lại.

Chết, người tới !

Hạ Sinh và Hoàng Tước Nhi biến sắc, đôi mắt nhìn nhau, nhưng không dám quay đầu lại.

Chương 75

Ai Mới Là Thân Ca (Anh Ruột)

Đợi xác định an toàn mới quay đầu lại cười nói: "Nãi nãi, người đừng nóng giận! Ta không mượn thịt nữa. Ta hiểu được, ông ngoại ta mang đồ đến phải tặng cho nãi nãi, nãi nãi có thể mượn. Ông ngoại Đại Nữ tử tử mang đồ đến, chúng ta không thể mượn."

Hoàng đại nương nhìn cháu gái cười đến thiên chân vô tà, nhu thuận lại hiểu chuyện tổng kết ra "chân lý", càng như một kim đâm thấy máu, nổi giận khó nhịn.

Tuy có chút thẹn quá thành giận, cũng không dám mắng, chỉ nghiêm mặt nói: "Nói lung tung cái gì? Cha người đưa đồ cho ta, đó là hiếu kính cha mẹ..."

Nàng như thấy quỷ. Nếu nói lời của Đỗ Quyên do Phùng Thị dạy cũng không đúng, vì tự thân Phùng Thị sợ là nói cũng không trọn. Nếu nói không ai dạy, một đứa bé mới bập lớn sao có thể nói có thứ tự lớp lang như thế?

Đỗ Quyên vội vàng nói: "Ta hiểu được, là hiếu kính. Cha mẹ ta phải hiếu kính cha mẹ, hiếu kính tiểu thúc tử, tiểu thẩm, hiếu kính cháu trai cháu gái... Ta không thể mượn thịt nãi nãi."

Hoàng đại nương "Phốc" một tiếng, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Đang nháo, Đỗ Quyên quay đầu lại nhìn thấy Lý nãi nãi đi tới, vội ngọt ngào cười nói: "Lý nãi nãi tới."

Lý bà mụ cười hỏi: "Đỗ Quyên, mượn được thịt không?"

Nàng rất tò mò, ánh mắt đảo một vòng trong sân.

Đỗ Quyên nói: "Nãi nãi nói, không thể mượn thịt. Nhà của chúng ta..."

"Đỗ Quyên, đi vào đây cho ta! !!" Hoàng đại nương bị dọa sợ, sợ nàng lặp lại lý luận vừa rồi cho người khác, vội vàng ngăn lại, "Con nít, chuyện nên nói thì không nói. Nói gì mượn thịt, người nghe cười chết! Người muốn ăn thịt thì nói một tiếng, ta kêu Đại Nữ tử tử người đưa đi là được. Ngày hôm qua ta đã chuẩn bị cho tiểu thúc hấn đưa một chút cho lão Đại, sáng nay bận rộn nên quên."

Lý nãi nãi cười, nét mặt già nua nhả thành một đóa cúc hoa, nói: "Đứa bé này thật làm cho người vui. Vừa nói đến mượn thịt, ta cười đến nửa ngày gập

cả người. Đáng thương, chắc là trong bụng không dầu, miệng nhạt nhẽo muốn ăn thịt, lại không tiện nói muốn nên học người ta nói mượn. Còn nhỏ như vậy, thật khó cho nàng nghĩ ra được!"

Hoàng đại nương oán hận nói: "Con dâu cả của ta là người vô dụng, suốt ngày làm bừa, nuôi 2 đứa nhỏ thành như vậy, cũng không biết cả ngày bận rộn những gì, cũng không thấy bộ dáng bận rộn."

Lý nãi nãi nói: "Người còn ngại đứa bé nuôi không tốt?"

Bộ dáng Đỗ Quyên, mặc xiêm y vải thô cũng không giống trẻ con trong núi. Tròn trịa trắng trẻo, nàng nhìn là không nhịn được muốn đưa tay bẹo mặt nàng.

Hoàng đại nương thấy giận, ngoác tay nói: "Đỗ Quyên, đến đây."

Đỗ Quyên vội kéo tay Lý bà mẹ, nhiệt tâm nói: "Lý nãi nãi, đi vào, nãi nãi ta mời người ăn trứng luộc nước trà. Là ta đưa đến hiếu kính gia gia nãi nãi."

Hoàng đại nương nghe xong vừa tức vừa đắc ý.

Tức giận đến là nàng mượn danh nghĩa của nàng cho người khác ăn. Đắc ý là cháu gái hiếu thuận.

Lý bà mẹ có ánh mắt, nói nàng còn phải đánh đập nên không đi vào.

Có thể Hoàng đại nương mới yên tâm, lại nhịn không được oán thầm: đang đánh đập còn có công phu qua bên này? Thích xem nào nhiệt nhiều chuyện, bà già đáng chết!

Đỗ Quyên đành một mình đi vào phòng bếp.

Đại Nữu nhìn nàng, vẻ mặt nói không ra tư vị gì. Có kính nể, có nghi hoặc, còn có phòng bị và xa cách, không có thân cận như với Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên cũng không thèm để ý, chỉ chú ý nãi nãi.

Chỉ thấy Hoàng đại nương nghiêm mặt, cầm một cái đĩa gỗ, lấy một khối thịt mồi treo lơ lửng trên xà nhà trong phòng bếp xuống đặt trên thớt gỗ, quay đầu tìm dao chặt.

Nàng vội cười nói: "Một khối lớn như vậy đều cho ta? Thật tốt! Nãi nãi, ông ngoại mang muối đến, chúng ta sẽ đưa nhiều hơn hiếu kính nãi nãi."

Hoàng đại nương bị gài, khựng lại.

Cắt một miếng nhỏ hay là cho nguyên khối?

Nếu chỉ cho một miếng nhỏ, sau này cha vợ lão Đại mang muối gì đó đến, có cho mình nữa không?

Nàng nhìn Đỗ Quyên, nhớ tới tiếng khóc thét của nàng tháng giêng vừa rồi, còn có tình cảnh Phùng Thị đập đầu vô tường, mãi đến khi Tiểu Bảo bị đánh mới kết thúc, trong lòng bỗng nhiên phiền loạn.

Nàng ném miếng thịt vào rổ của Đỗ Quyên, làm bình muối suýt bị đổ, trầm giọng nói: "Cầm! Đều cầm! Y như đồ chết thềm."

Chết thềm thì chết thềm!

Đỗ Quyên ngọt ngào cười nói: "Đa tạ nãi nãi. Đa tạ Đại Nữ tử tử. Ta đi."

Bước lên cầm rổ bước đi.

Ái dà! Thịt khoảng 2 cân, thêm muối nữa, nàng bụng không nổi.

Hoàng đại nương khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, bất giác buồn cười, cũng muốn coi nàng làm thế nào.

Làm thế nào?

Đỗ Quyên thề chết sống sẽ không để nàng cắt lại một nửa thịt, cũng không muốn kêu Đại Nữ đưa đi.

Chưa nghe nói qua "sử ra khí lực bú sữa mẹ" sao?

Hiện tại, nàng thật ra khí lực bú sữa mẹ, cánh tay nhỏ kéo rổ, mau lẹ chạy.

Không chạy không được a. Nương vào quán tính, cố kéo rổ về phía trước.

Chỉ cần vọt ra tới ngoài đường, nàng sẽ có biện pháp.

Hoàng đại nương và Đại Nữ trợn mắt há mồm nhìn bóng dáng nhỏ kia, hai cẳng chân chạy đặc biệt nhanh, giống như bay ra cửa.

Đỗ Quyên dùng hết sức vọt ra ngoài cửa, phỏng chừng nãi nãi phía sau nhìn không thấy được nữa, mới ngừng chân, để giỏ xuống.

Đang vào buổi trưa kết thúc công việc, nàng chỉ cần đợi người đi về cùng đường, tiện thể giúp nàng bụng về là được.

Đang thờ dốt chợt nghe tiếng "Ngươi trộm thịt nhà ta?"

Đỗ Quyên quay đầu nhìn lại, thì ra là Tiểu Bảo, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm nàng đánh giá.

Không thể không nói, nhị thẩm quả thật biết chăm lo đứa nhỏ. Tiểu Bảo và Đại Nữ, so với đám trẻ cùng thôn nhà nhận sạch sẽ hơn rất nhiều.

Nàng vội cười nói: "Tiểu Bảo ca ca, ta đưa trứng trà tới cho ngươi ăn. Nãi nãi cho ta một miếng thịt."

Tiểu Bảo nghe xong nửa tin nửa ngờ.

Hắn còn ghi hận chuyện xung đột với Đỗ Quyên hồi đầu năm, muốn xông lên đá đổ rổ của nàng. Nhưng với khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười sáng lạn kia, lại cảm thấy không giơ chân lên được. Còn nữa, tiếng thét chói tai của Đỗ

Quyên để lại bóng ma trong lòng hấn, sợ vừa giơ chân lại bị trận đòn kết thúc.

Trải qua đấu tranh tư tưởng, tiểu nam oa quyết định vẫn nên cho tiểu đường muội này một bài học, để nàng đỡ phải "coi trời bằng vung".

Nghĩ xong, hấn muốn tiến lên.

Thằng nhóc đáng chết, nguoi nhếch cái đuôi lên bản cô nương liền biết nguoi muốn cái gì!

Đỗ Quyên lập tức kêu to: "Nãi nãi "

Thanh âm cao vút trước sau như một nhưng không hề bén nhọn, thanh thúy dễ nghe, giống như chim hót trên núi thắm vào ruột gan.

Tiểu Bảo hoảng sợ không khỏi lui về phía sau một bước.

Nhưng hấn cảm thấy xấu hổ hành vi của mình, bị nha đầu nhỏ như vậy dọa, vì thế liều mạng xông lên muốn đá rỏ.

Đỗ Quyên vội vàng chắn trước cái rỏ.

Ai, nàng như Lâm Đại Ngọc trách Giả Bảo Ngọc, tính tình "mỏ bụng giấu châu", sợ Tiểu Bảo đá đổ rỏ, bình muối cũng bị đổ hót lại không được, bởi vậy bất chấp bị đánh.

Vì thế, Tiểu Bảo đá trúng người nàng.

Đương nhiên nàng sẽ không bỏ qua tiểu tử này , "Oa" một tiếng khóc lớn lên, "Nãi nãi ca ca đánh ta"

Hoàng đại nương và Đại Nữu vội vàng từ trong viện chạy đến. Lý bà mụ cũng từ nhà mình chạy ra. Còn có Lâm Xuân và Cửu Nhi, cũng từ một đường thôn chạy tới, phía sau còn có một hàng dài trẻ nít.

Cách thật xa, Lâm Xuân đã hô to: "Đỗ Quyên!"

Cửu Nhi cao giọng hỏi: "Tên khốn kiếp nào đánh nguoi?"

Đỗ Quyên nhìn 2 đứa nhỏ xuất quỷ nhập thần xuất hiện trước mặt, ngạc nhiên: triệu đến cũng không nhanh như vậy a!

Thì ra, Lâm Xuân và Cửu Nhi đang chơi ở nhà Ngũ thúc. Đỗ Quyên gọi tiếng thứ nhất hấn đã nghe thấy, lập tức chạy ra, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Bảo đá Đỗ Quyên.

Hấn không như Cửu Nhi, thích dong dài, hấn chỉ hô một tiếng Đỗ Quyên rồi hết sức chạy tới. Chạy đến trước mặt, dưới chân còn không ngừng, một đầu đụng qua Tiểu Bảo.

Năm nay sau tháng giêng ấy, lần nữa Lâm Xuân lấy yếu thắng mạnh, đánh ngã Tiểu Bảo, hơn nữa phá vỡ kỷ lục Tiểu Bảo bị hấn đè bên dưới.

Lâm Xuân liều mạng đập Tiểu Bảo, "Nguoi dám khi dễ muội muội!"

Bọn người Hoàng đại nương nhìn choáng váng: đến cùng ai mới là thân ca của Đỗ Quyên?

Đương nhiên Tiểu Bảo không thể nằm mặc cho hắn khi dễ, cũng lấy nắm tay đấm vào người hắn.

Cửu Nhi không đợi huynh đệ ngao ngao gọi, đồng loạt nhào lên hỗ trợ.

Hoàng đại nương gấp đến độ kéo đũa này, nắm đũa kia, "Đừng đánh."

Đỗ Quyên vội nói: "Cửu Nhi, Lâm Xuân, đừng đánh. Mau đứng lên."

Cửu Nhi và Lâm Xuân nghe Đỗ Quyên gọi mới buông tha Tiểu Bảo. Một đấm đứng lên, đứng bên người Đỗ Quyên.

Đại Nữu nâng Tiểu Bảo dậy, giúp hắn phủi bụi đất trên người.

Hoàng đại nương thấy tướng tá chật vật của cháu trai, nổi khí nẩy ra, quát hỏi Đỗ Quyên: "Xảy ra chuyện gì? Kêu trẻ con nhà khác đánh ca ngươi, ngươi thật có năng lực nha!"

Lâm Xuân phản bác: "Là hắn đánh Đỗ Quyên trước."

Hoàng đại nương thở hồng hộc không nói lời nào, bởi vì chuyện này không thể chối cãi.

Lông mi Đỗ Quyên còn vương nước mắt, vội nói: "Tiểu Bảo ca ca không có ý. Hắn nhìn thấy thịt trong rổ ta, nói là ta trộm từ nhà bà nội. Ta nói là nãi nãi đưa ta, hắn không tin, liền xông lên đá rổ. Ta sợ đổ muối nên chống đỡ, hắn liền đá trên người ta."

Nói xong rồi nhìn Tiểu Bảo cười nói: "Tiểu Bảo ca ca, ngươi hỏi nãi nãi, thịt này có phải do nàng đưa hay không? Ta còn đưa trứng trà cho ngươi nữa, ngươi mau về ăn đi."

Cười híp mắt, bộ dáng không để bụng hiềm khích lúc nãy.

Lý bà mẹ cười nói: "Yêu, Đỗ Quyên thật hiểu chuyện."

Dĩ nhiên Hoàng đại nương không tiện truy cứu nữa, con khó chịu ghen ở ngực ra không được.

Đứa cháu gái này quả thực là ma tinh của nàng.

Tiểu Bảo thấy nãi nãi có biểu cảm đó, không thể mắng, càng không thể đánh, bởi vậy cả giận nói: "Không cần trứng trà thối của ngươi! Nãi nãi, không cho nàng thịt. Cầm lại đi."

Thằng nhỏ đáng chết, không đáng yêu chút nào!

Đỗ Quyên suýt nói ra miệng, "Ngươi phun hết muối đã ăn ra cho ta", cổ lảm mới nhịn được. Tròng mắt chuyển động, ngửa mặt nhìn Hoàng đại nương nói: "Nãi nãi, ta không cần các ngươi phun hết muối đã ăn ra."

Một câu nhắc nhở mãnh liệt.

Lý bà mù nghe xong che miệng cười ha hả, "Ái dà! Xem đứa bé này nói kìa!"

Mặt Hoàng đại nương tím lại, trừng Tiểu Bảo.

Cửu Nhi khinh miệt đối với Tiểu Bảo nói: "Không cho thì không cho! Ai thèm chứ! Chờ cha ta săn đại lão hổ, ta đưa cho Đỗ Quyên rất nhiều thịt. Thèm chết người!"

Tiểu Bảo nhìn Cửu Nhi, mím chặt môi không nói lời nào.

Con nít cũng có tiêu chuẩn phán đoán của mình: tại thôn Thanh Tuyền, người nhà Lâm lý chính là kẻ có tiền thượng đẳng, không phải người bình thường có thể chọc, ăn cũng không phải người bình thường có thể so, Cửu Nhi cũng không chém gió.

Lâm Xuân cũng nói: "Đỗ Quyên, không cần thịt của hần."

Đỗ Quyên ngăn cản bọn họ nói: "Đều đừng ồn."

Lại ngửa đầu nhìn Hoàng đại nương cười nói: "Nãi nãi, ta đi . Cám ơn nãi nãi cho thịt. Ta về nhà sẽ nói với cha, cũng nói với nương. Ông ngoại ta tới, cũng sẽ nói với ông ngoại."

Nàng không nhìn Tiểu Bảo, không đi dỗ hần, cũng không tranh cãi với hần.

Nếu như nói đối với Hoàng đại nương nàng còn dùng chút tâm tư, thì đối với Tiểu Bảo hoàn toàn là bản tính cho phép, lười để ý tới.

Đứa bé này ghen tị, nhìn Đỗ Quyên không vừa mắt, Đỗ Quyên có nhượng bộ cũng vô dụng, càng cổ vũ hần lên mặt. Nói không chừng vì địa vị đặc thù của hần ở Hoàng gia nên thường dẫm đạp nàng.

Cho nên, Đỗ Quyên căn bản không để ý tới hần, kêu Lâm Xuân cầm rô xoay người rời đi.

Cửu Nhi nhìn thấy, vội kêu một ca ca lớn hơn một chút hỗ trợ cầm lấy rô.

Chương 76

Thịt Mutton Về Thạt Thơm

Hoàng đại nương nhìn cháu gái được một đám nhóc tì vây quanh mà đi, sắc mặt không tốt, trực giác thấy không thích hợp, cái gì cũng không đúng.

Cũng không biết vì sao, thịt và muối đều cho nàng.

Mắng nàng vài câu, nàng rất biết điều lắng nghe, đảo mắt nói ra lời có thể hù chết người. Nếu mặc kệ để để nàng nói ra ngoài, ngày mai Hoàng gia không cần ở lại trong thôn.

Tiểu Bảo còn chưa làm gì, nàng đã âm ỉ người cả thôn đều đến coi, đều biết Tiểu Bảo khi dễ muội muội. Nàng còn ra vẻ bị ủy khuất mà không so đo.

Hoàng đại nương cảm thấy bị ghen khuấy chết.

So với lúc Phùng Thị bị ghen, nàng còn ghen hơn.

Đỗ Quyên cũng không cao hứng, tranh với một bà già nông thôn có gì vui đâu?

Nhưng nàng không thể không tranh.

Không phải nàng muốn ăn thịt, cũng không phải vì trả thù. Lấy vài thứ từ nhà bà nội về, nàng muốn vì tương lai nhà mình, muốn xoay chuyển tình thế hai nhà chung đụng.

Nàng muốn cho gia gia nãi nãi hiểu: sau này, nên hiếu kính đại nhi tử nhất định sẽ hiếu kính, nhưng muốn bắt công lấy đồ từ đại nhi tử, không có cửa đâu!

Đỗ Quyên được một đám nhóc "thấy việc nghĩa hăng hái làm" hộ tống về đến nhà, nhiệt tâm gọi bọn họ đi vào chơi, lại lấy hạt để nấu ngày hôm qua cho bọn họ ăn.

Ai ngờ đám tiểu tử này còn khó quản hơn gà, chạy khắp nơi.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy mấy cây hoa hướng dương, đều chạy vội qua.

Một đứa bé ba bốn tuổi đầy hiếu kỳ, muốn nhìn hạt hướng dương trưởng thành chưa, tay vụng về làm gãy cả cây hướng dương.

Lâm Xuân gấp gáp kêu to ngăn cản.

Đỗ Quyên đang giải thích lai lịch của muối và thịt với Hoàng Tước Nhi, liếc mắt nhìn thấy đám nhóc đều vây quanh bên đám hoa hướng dương,

nhưng không thấy cái đĩa hoa cao ngất lúc trước, thăm nghĩ không tốt, vội vàng chạy qua.

Nhìn hoa hướng dương bị ngã xuống đất, nàng không thể không thừa nhận: Phùng Thị nói rất đúng.

Trồng hoa hướng dương trong sân, cũng chỉ có nàng hoặc người trong thành có thể nghĩ ra; Cho rằng vừa có thể thưởng thức hoa hướng dương sáng lạn, còn có thể thu hoạch hạt hướng dương làm đồ ăn vặt, lại hoàn toàn quên rằng trồng thứ này ở trong sân sẽ bị gà mổ, heo ủi, chó lủi vào, trẻ con phá.

Lâm Xuân thấy sắc mặt Đỗ Quyên không tốt, vội kêu đám trẻ: "Đỡ dậy! Đỡ dậy! Lấy cái cốc đến chỉnh lại."

Hắn không liệu mạng với đứa nhỏ làm gãy hoa hướng dương như khi nhìn thấy Tiểu Bảo khi dễ Đỗ Quyên, không chỉ bởi vì đứa bé đó là đường ca của hắn, còn vì chuyện này đối với con trai mà nói, không đáng kể chút nào, cho nên hắn áp dụng biện pháp bổ cứu.

Đỗ Quyên nhanh chóng ngăn Lâm Xuân lại, nói: "Gãy coi như xong. Đừng lấy. Cần thận gai đâm tay."

Thân hoa hướng dương có rất nhiều long cứng như kim, tay trẻ con mềm dễ bị đâm.

Lâm Xuân bỏ qua.

Đứa nhỏ đó cũng chịu nhận sai. Nói: "Đỗ Quyên, chờ hoa hướng dương nhà ta nở, ta đền một cái lớn cho ngươi."

Chịu nhận sai là đứa bé ngoan.

Đỗ Quyên cũng không chuyện bé xé ra to, chỉ cười nói: "Không cần đền. Lần tới ngươi phải cẩn thận chút. Thứ này ta trồng hết mấy tháng, gần đến lúc thu hoạch, bị chết không đáng tiếc sao? Nếu các ngươi xuống ruộng vườn, cũng đừng có đi loạn. Cha mẹ các ngươi sẽ mắng."

Đứa bé đó trợn trắng mắt, hỏi: "Sao người trồng thứ này ở trong sân?"

Đỗ Quyên im lặng.

Vì phòng ngừa bọn họ gặp chuyện không may, nàng dụ bọn họ chơi điều hâu bắt gà con. Mới chơi một vòng, chợt nghe người trong thôn xả cổ họng kêu tụi nhỏ về nhà ăn cơm. Đám nhỏ giải tán chỉ còn lại Lâm Xuân.

Lâm Xuân đang sinh động kể chuyện lý thú xảy ra hôm nay với nàng, Phùng Thị trở lại.

Phùng Thị thấy thịt sừng sột, vội hỏi từ đâu đến.

Đỗ Quyên cũng không giấu diếm, hai năm rưỡi nói với nàng.

Phùng Thị biến sắc mắng Đỗ Quyên: "Ai kêu đi lấy? Ngươi chết thêm à?" Thuận tay vớ cái chổi nhỏ cạnh cửa phòng bếp muốn đánh nàng.

Đương nhiên Đỗ Quyên sẽ không ngồi chờ chết. Nàng nhanh chân chạy, vừa chạy vừa cười.

Lâm Xuân kéo nàng chạy đến sân nhà mình, nói với nàng: "Buổi trưa ở đây ăn cơm. Đừng về nhà. Nếu không mẹ người đánh người."

Đỗ Quyên cười nói: "Không có việc gì. Nương ta sẽ không đánh ta."

Nàng ở Lâm gia lẩn lộn một hồi, mới dây dưa trở về nhà mình.

Vào cửa đã ngửi thấy mùi thịt, lập tức mừng rỡ. Vội chạy đến cửa phòng bếp đứng, cười xán xán kêu lên: "Nương, ta đã trở về."

Phùng Thị đang ở bên bếp nướng thịt dê, nghe tiếng quay đầu, trừng mắt nhìn nàng, ra vẻ không có việc gì hỏi: "Yêu, người trở lại. Thím Lâm người không giữ người ăn cơm trưa sao?"

Đỗ Quyên hì hì cười nói: "Giữ lại. Ta không biết ngưng ngưng đáp ứng."

Thanh âm nhỏ nhẹ làm Phùng Thị không nhịn được cười, nghiêm mặt nói: "Nga, người còn ngưng ngưng? Da mặt mỏng như vậy, vậy lúc người đi mượn thịt không biết xấu hổ sao?"

Đỗ Quyên thấy khẩu khí nàng mềm nhũn, bước lên phía trước kéo vạt áo nàng, nhỏ giọng nói: "Nương, nãi nãi mượn muối của chúng ta, ta sợ nướng sinh khí."

Nàng chỉ có thể nói như vậy, thật không thể giải thích thêm.

Nếu nói hết nội tình ra, sợ người ta cho là yêu nghiệt. Biểu hiện bây giờ của nàng đã đủ yêu nghiệt nhưng còn có thể giải thích vì trẻ con thèm ăn. Lại nói, nàng không biết Phùng Thị có thể hiểu và tiếp thu hành động của nàng không, dù sao nàng tuyệt đối sẽ không để nhà này giống như trước nữa.

Phùng Thị nghe xong, không ngôn ngữ.

Nàng gạt tỏi trên thớt vào trong nồi, lại thêm chút muối rồi đập nắp nồi, nói với Hoàng Tước Nhi đang nhóm lửa: "Nấu lửa nhỏ."

Hoàng Tước Nhi "Ân" một tiếng.

Phùng Thị đi đến ngồi xuống bên bàn nhỏ, kéo Đỗ Quyên đến bên người, hai chân kẹp lấy, vừa thay nàng cột tóc, vừa dặn dò: "Chớ học mí mắt thien. Nãi nãi người... không vừa mắt ta, người đi không phải ăn mắng? Lân tới đừng đi nữa. Ta không hiem lạ thịt của nàng. Ăn thịt của nàng, nàng sẽ lải nhải cả năm. Nếu người thêm, nướng thịt một con gà trống."

Đỗ Quyên liên tục gạt đầu, thì ra là sợ nàng bị mắng.

May mắn chưa nói chuyện Tiểu Bảo đánh nàng, bằng không nàng càng bốc hỏa.

Nàng nói: "Ta đưa trứng trà cho nãi nãi. Lý nãi nãi cũng nhìn thấy."

Phùng Thị nghe xong không lên tiếng.

Đỗ Quyên quay lại hỏi: "Nương, có thả măng vào thịt không?"

Lẽ ra thịt dê nên nấu với củ cải nhưng lúc này chưa có củ cải.

Phùng Thị nói: "Không kịp ngâm nên thả nấm. Không phải người thích ăn nấm sao?"

Hoàng Tước Nhi nói: "Nương thả rất nhiều nấm vào nên nồi thịt thành rất nhiều, có thể ăn hai ba ngày." Trong thanh âm tràn đầy vui sướng.

Phùng Thị nói: "Lát nữa múc một chén đưa qua cho Xuân Nhi. Hôm qua người ta đưa gà đến đó."

Đỗ Quyên không ngừng bận rộn gặt đầu. Nàng và Hoàng Tước Nhi thăm hiểu trong lòng, không biểu hiện gì.

Ngày hôm qua lúc ăn cơm trưa, thím Lâm mang một chén nhỏ thịt gà qua, còn kèm theo một đùi gà cho Đỗ Quyên ăn. Con trai vụng trộm đưa, người lớn ngoài sáng đưa, trong lòng nàng cảm thấy rất hổ thẹn. Cho nên vừa nghe Phùng Thị nói đưa thịt đã nhanh chóng gặt đầu.

Chợt nghe bên ngoài "đang" một tiếng, Hoàng Lão Thực từ ruộng trở về.

Đỗ Quyên vội cầm cái chén lớn, rót một chén trà đưa cho hắn cười nói: "Cha, uống trà. Nghỉ ngơi một chút."

Hoàng Lão Thực ngửi thấy mùi thịt, nổi mọt nhọc không cánh mà bay, vui tươi hơn hờ ngòi xuống bên bàn, hỏi: "Nhậm huynh đệ lại đưa con thỏ tới?"

Phùng Thị không để ý hắn.

Đỗ Quyên vội nói: "Là nãi nãi cho."

Hoàng Lão Thực nghe xong hết sức cao hứng. "Nương cho? Ha hả. Nương thật là... Ăn thịt còn nhớ chúng ta."

Phùng Thị nghe xong lửa giận bốc cao tám trượng, vỗ bàn mắng: "Người nghĩ sao? Người đang nằm mơ hả! Hôm qua ở cửa Cân gia nghe nói, ông ngoại Đại Nữ đưa hơn mười cân thịt dê núi đến, tội nghiệp Đỗ Quyên muốn ăn thịt, lại thấy bà nội nàng luôn đến mượn muối. Nàng còn nhỏ không hiểu chuyện, nãi nãi không cho thịt, nàng tới cửa mượn. Cháu gái tới cửa mượn mới cho hơn hai cân thịt. Cha ta mang muối đến, bọn họ ăn bao nhiêu? A! Người không nhớ sao, còn không biết xấu hổ nói mẹ người ăn thịt nghĩ đến người!"

Hoàng Lão Thực nghe xong ngây người, hỏi: "Quyên Nhi, người đi mượn thịt của nãi nãi?"

Đỗ Quyên cười híp mắt gặt đầu nói: "Nãi nãi mượn muối, ta mượn thịt."

Môi Hoàng Lão Thực run run nhưng không nói chuyện, hai tay ôm đầu thấp xuống.

Phùng Thị nhìn hắn cười lạnh không thôi.

Đỗ Quyên không muốn vì người không liên quan quấy rầy sinh hoạt hạnh phúc của mình, vội quay đầu hỏi Phùng thị: "Nương, đã chín chưa? Ta ngửi thấy mùi thơm. Thơm quá! Ta muốn ăn hai chén cơm. Nhanh chút lớn lên."

Phùng Thị nghe xong, vỗ mông nàng, cười nói: "Gấp đến độ như vậy?"

Rồi đứng dậy, đi giờ vung lên xem.

Cũng không biết là do Đỗ Quyên không thường xuyên ăn thịt hay vì trong núi này linh khí nồng đậm, nên hương vị của động thực vật so với kiếp trước thơm ngon hơn. Nàng ngửi thấy mùi thịt hoà với hương vị của nấm, quai hàm không tự chủ được tiết nước bọt, cuồng nuốt nước miếng.

Thật mắc cỡ chết người!

Phùng Thị dùng thìa chút nước kho lên nếm, cảm thấy tầm tạm, lại dùng chiếc đũa đảo thịt, không nói gì chỉ lo dùng muối đảo nồi thịt.

Đỗ Quyên truy vấn: "Đã chín chưa, nương?"

Hoàng Tước Nhi cúi đầu cười.

Chỉ có muội muội dám nói chuyện như vậy với nương. Nàng không dám.

Phùng Thị quay đầu trắng mắt liếc Đỗ Quyên, rồi đi đến trước tủ bát lấy ra cái bát gỗ nhỏ của nàng, múc mấy khối thịt cùng một cái muối nấm, bung để trên bàn nhỏ, nói: "Ăn đi."

Rồi hướng về Hoàng Tước Nhi đang ở trước bếp lò nói: "Tước Nhi cũng tới ăn."

Hoàng Tước Nhi "Ân" một tiếng, nói: "Lát nữa ra ăn, còn phải xào đậu cove nữa."

Phùng Thị tức giận nói: "Gọi cha ngươi đến nấu."

Đỗ Quyên vội vàng gấp một miếng thịt nhét vào miệng Lão Thực, nhìn hắn cười.

Hoàng Lão Thực ngoan ngoãn, thập phần vui vẻ đi nhóm lửa.

Hắn vừa ăn, vừa nói: "Nương Tước Nhi, sao không bỏ chút ớt? Thịt này cay chút mới ngon." Hắn nhanh chóng vớt chuyện không vui vừa rồi ra sau đầu, vì trước mắt người một nhà ăn thịt ấm áp hấp dẫn, ha hả cười đề nghị.

Phùng Thị vừa dùng chén lớn múc thịt, vừa nói: "Bỏ ớt, Đỗ Quyên có thể ăn sao? Ngươi chỉ biết bản thân thôi. Thịt ngon, lại thả nấm quá thơm ngon còn muốn thả ớt gì chứ. Lại không phải nấu chua."

Đỗ Quyên không ăn cay.

Nàng cảm thấy mình còn quá nhỏ, cho nên không dám nếm thử vị cay.

Nghe nương nói như vậy, vội nói: "Nương, ngươi múc riêng một chút ra, còn lại thì bỏ ớt nấu thêm một chút cho một mình cha ăn."

Phùng Thị cao giọng nói: "Ta ăn no cơm không có chuyện gì làm chuyện hầu hạ hần! Bận rộn không còn ra dạng gì, còn tách ra nấu. Muốn ăn ớt, ta xào một chén ớt cho ngươi ăn. Cay chết ngươi!"

Đỗ Quyên đề nghị không được, đành phải nhìn Hoàng Lão Thực le lưỡi.

Hoàng Lão Thực không để ý, cười nói: "Cứ như vậy cũng tốt. Cứ như vậy."

Chương 77

Tiểu Quỷ Đương Gia

Hoàng Tước Nhi rửa tay xong tới ngồi xuống. Đỗ Quyên vội đưa cho nàng một đôi đũa, đề nghị: "Tỷ tỷ, người ăn nắm trước. Nắm ăn ngon."

Hôm nay thịt dê nấu với nấm Phùng Thị vừa hái về.

Nấm tươi mới, lại ngon miệng. Nấu trong nước dùng, đem vị thịt đều hút vào, cho nên hương vị so với thịt còn ngon hơn.

Hoàng Tước Nhi ném một miếng, gật đầu nói: "Uh, giống thịt."

Nàng không biết hình dung thế nào, liền lấy thịt đến so.

Đỗ Quyên giải thích: "Hương vị của thịt đều bị nấm hút vào."

Ăn nấm, ăn một miếng thịt nữa, Hoàng Tước Nhi lại nói: "So với thịt thỏ ăn ngon hơn."

"Sao có thể so được! Thịt thỏ thô hơn. Đây là thịt dê núi." Phùng Thị ở bên kia nói tiếp.

Nàng đổ đậu cove vào nồi, quay đầu thấy hai chị em ăn ngon lành, trên mặt tràn đầy sung sướng tươi cười, nhu tình trong lòng nổi lên, bụng chén lớn thịt dê trên thành bếp tới gấp thêm thịt và nấm cho họ.

Đỗ Quyên vội ngăn lại nói: "Không cần thêm, nương. Chúng ta đợi lúc ăn cơm ăn nữa."

Lại ghé sát vào Hoàng Tước Nhi đề nghị, "Chúng ta múc nước ăn."

Hoàng Tước Nhi tưởng tượng tới nước thịt, hiểu ý gật đầu cười, lộ ra răng nanh nhỏ, thật đáng yêu.

Mặc dù da của nàng không trắng như Đỗ Quyên, nhưng rất trơn bóng, không hề khô vàng như trước đây. Tóc và lông mày cũng sáng không ít, cái mũi nhỏ nhìn rất tinh xảo.

Đỗ Quyên cười hì hì đưa tay giúp nàng vuốt tóc, chỉnh lý tóc loà xoà trên trán.

Nàng làm như mình là người lớn, thường trêu đùa tiểu thư tỷ tỷ, nhưng Phùng Thị thường coi nàng là đứa bé. Lúc này vịn cái khăn mặt nóng đến, đem đầu nhỏ của nàng ấn vào trong ngực, khăn nóng phủ lên mặt, dùng sức lau: "Xem này miệng ăn."

"Ái da, đau quá!"

Đỗ Quyên nín thở, mặc nàng lau mặt mình, rồi nhin không được kêu lên.

Cái khăn màu tro rất thô ráp, đối với khuôn mặt non mềm của nàng thật sự là một loại thương tổn.

Phùng Thị nghe vậy buông tay, nhìn khăn mặt, lại nhìn mặt khuê nữ, cũng cảm thấy không đành lòng, nhân tiện nói: "Từ từ nương tìm một miếng vải mềm cho người lau mặt."

Đỗ Quyên vội gật đầu nói: "Cám ơn nương."

Đưa một chén lớn thịt dê cho Lâm gia xong, một gia đình hòa thuận vui vẻ ăn cơm.

Có lẽ là gần đây cuộc sống đỡ hơn, trong nhà cũng hòa thuận, Hoàng Lão Thực được cỗ vũ, ăn ba chén cơm lớn. Để chén xuống, đối với Phùng Thị cười nói: "Nương Tước Nhi, ngày mai ta cùng người lên núi. Việc đồng áng làm trễ hai ngày không có việc gì."

Đỗ Quyên lập tức kêu lên: "Cha, người đi đi. Ta cùng tỷ tỷ ở nhà trông cửa."

Phùng Thị không lên tiếng.

Đỗ Quyên thấy tâm tình cả nhà đều tốt, liền quy hoạch tương lai Hoàng gia, nên cười nói: "Nương, đợi sang năm, chúng ta nuôi hai đầu trư. Quá năm giết một đầu, bảy tám tháng giết một đầu. Quanh năm suốt tháng đều có thịt ăn."

Phùng Thị nhìn nàng nói: "Xem người thật hay. Suốt ngày chỉ có người có thể nói chuyện. Nuôi hai đầu trư, lấy cái gì cho nó ăn?"

Hoàng Tước Nhi vội nói: "Ta đi đánh cỏ heo."

Phùng Thị nhìn quanh nhà nói: "Còn đánh cỏ heo, người xem nhà này, có người chăm sao?"

Đỗ Quyên cười nói: "Nương, ta cũng trưởng thành rồi. Ta và tỷ tỷ, một người giữ nhà, một người cắt cỏ heo, sao lại không được?"

Phùng Thị nghe xong lời này, tuy không coi là thật, nhưng cũng cao hứng, cười nói: "Người trưởng thành? Còn chưa cao bằng cái bàn, là trưởng thành rồi!"

Nàng rất ngạc nhiên: đứa con gái này từ khi biết nói là nói rõ ràng rành rẽ, cũng không biết học với ai. Đã biết lên kế hoạch, nàng còn chưa hai tuổi đâu.

Trong những ngày kế tiếp, hai người phu xướng phụ tùy, lên núi vài ngày hái thảo sản vùng núi, lại tập trung tinh lực thu bấp ngô hết hai ngày, sau đó lại lên núi, đi sớm về tối, cả ngày không được nhàn.

Sân Hoàng gia phơi đầy thu hoạch vụ thu.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi coi heo gà, một bước không dám rời đi.

Trong lúc đó, Hoàng đại nương có lần tới cửa, hỏi Đỗ Quyên: "Cha người đâu?"

Đỗ Quyên vội bung băng ghé đến cho nàng ngồi, nói: "Cha và nương đi lên núi."

Hoàng đại nương trầm mặt nói: "Một người đàn ông trong gia đình, việc đứng đắn ruộng nương không làm, lại cùng vợ lên núi làm những việc không đâu."

Hái thổ sản vùng núi mặc dù trọng yếu, nhưng đến cùng không phải là nghề chính, bởi vậy phần lớn do nữ nhân làm.

Đỗ Quyên cười nói: "Nhà chúng ta nghèo, thu lương thực ít. Cha ta muốn thu chút thổ sản vùng núi, mang đi ra ngoài kêu ông ngoại bán đổi muối, mua vải. Không giống nhà bà nội, ruộng đất nhiều, nhị thúc lại làm thợ mộc kiếm tiền, cái gì cũng không thiếu. Nhà chúng ta thật đáng thương."

Hoàng đại nương nghe xong như thấy quỷ, trừng mắt nhìn bé gái.

Ánh mắt tinh thuần của Đỗ Quyên nhìn nàng, tò mò hỏi: "Nãi nãi đến có việc gì? Là đến xem nhà ta làm xong việc chưa để hỗ trợ?"

Hoàng đại nương nghe xong thiếu chút nữa há mồm muốn mắng, cố nhịn xuống.

Chẳng biết tại sao, đối với khuôn mặt mũm mĩm tươi cười của bé gái, nói chuyện lại hợp tình hợp lý, nàng mắng không được. Hoàng Tước Nhi thì khác, nàng há mồm liền khiển trách. Cho nên thấy nàng tới, Hoàng Tước Nhi vội tránh xa.

"Không có việc gì coi như xong. Ta chỉ đến xem."

Con trai không ở nhà, nàng cũng lười dong dài với con nít.

Mới xoay người muốn đi, bỗng nhiên nhìn thấy mấy con gà mái đang ngồi xôm trên tường viện, lông hồng sáng bóng, hiển nhiên là gà nhà lai gà rừng, nàng liền dừng bước.

"Các người nuôi gà thật tốt. Có hơn ba mươi con?" Nàng hỏi.

"Ai. Hơn ba mươi con. Đã sắp không có. Ông ngoại mang muối đến, đưa cho nãi nãi một ít, quá năm muối thịt heo dùng một chút, hiện tại đã hết. Chúng ta không có tiền mua muối, nương muốn dùng gà đổi muối ăn. Ta không xiêm y mặc, cũng muốn dùng gà đổi. Mùa đông không có bông làm chăn, cũng muốn dùng gà đổi. Trong nhà bàn bị lung lay, giường cũng hỏng rồi, không có tiền tìm thợ mộc làm... Nãi nãi, người đi về hả? Nãi nãi, nhà người thịt khô còn có bao nhiêu? Nãi nãi, lúc nào Nhị thúc ở không"

Câu nói sau cùng là nói với theo bóng lưng của Hoàng đại nương, bởi vì lúc Đỗ Quyên nói không có tiền mua muối, nàng đã vội bỏ đi.

Đỗ Quyên vội vàng truy nàng, ý nói nếu thịt khô còn nhiều, nàng muốn mượn chút thịt khô. Nếu Nhị thúc rảnh rỗi, tốt nhất có thể hỗ trợ sửa bàn làm giường.

Nhưng Hoàng đại nương như một trận gió chạy xa.

Có thể không đi sao?

Nàng đến tìm đại nhi tử đi hỗ trợ xới đất, không phải tới nghe cháu gái tố khổ.

Đưa cháu gái này, thật đúng là ma nhân tinh!

Từ lúc nàng sinh ra, bắt đầu từ lúc tám ba ngày, Hoàng gia liền không yên tĩnh.

Đỗ Quyên bĩu môi. Người chạy cái gì nha, ta cũng không ăn người.

Nàng vừa nói thâm, vừa quay đầu quở trách gà đậu trên tường: "Không có việc gì ngồi chỗ cao như vậy làm cái gì? Để người nhìn thấy mất mạng nhỏ, coi người còn cười được không!"

Hoàng Tước Nhi bung một chén dùng rau xanh trộn gạo cám, "quắc quắc" gọi gà con, vừa dùng ánh mắt kính nể nhìn muội muội, không biết sao nàng có dũng khí đối mặt với nãi nãi, nói rất nhiều thứ.

Đỗ Quyên lập tức vui sướng chạy tới, muốn đích thân cho gà ăn.

Gần đây mới ấp một ổ trứng, không thể coi thường được, mười lăm con. Nếu nuôi tốt, quá năm có thể giết gà ăn. Gà 2, 3 cân, hương vị tốt nhất. Cho nên nàng và Hoàng Tước Nhi thập phần tỉ mỉ chăm sóc.

Lúc xế chiều, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị trở về, thật xa đã kêu "Đỗ Quyên".

Đỗ Quyên vội vàng chạy ra, cười phô hàm răng nhỏ như hạt gạo, hai mắt cong cong. "Cha, hái được thứ tốt?"

"Có, có thứ tốt. Người xem."

Hoàng Lão Thực chỉ giỏ trúc trên lưng, ý bảo Phùng Thị đưa cho Đỗ Quyên xem.

Phùng Thị cũng mang theo cười, từ trong góc giỏ lấy ra một gói to bọc bằng khăn trùm đầu của mình. Mở ra, tất cả đều là sơn tra đỏ au, chừng hai cân.

"Là ta tìm được. Hai cây lớn, hái hết trái chín đỏ. Chừa lại trái xanh hoặc hươm, đợi sau này sẽ hái. Ta nhớ rõ chỗ đó." Hoàng Lão Thực cười híp mắt khoe thành tích.

Đỗ Quyên vui vẻ. Hiện tại nàng trưởng thành, có thể ăn cái này.

Vì thế Hoàng Tước Nhi múc nước cho cha mẹ rửa mặt, châm trà, lấy trứng trà ra. Đỗ Quyên lại giặt giầy Phùng Thị nấu, nói không ăn dễ dàng làm cho người nhớ thương. Hầu hạ cha mẹ xong, hai tỷ muội mới thu thập thổ sản vùng núi.

Hai người ngồi dưới mái hiên, uống trà nghỉ xả hơi, vừa ăn trứng trà, vừa nhìn hai khuê nữ, đều mỉm cười.

Cũng không biết tại sao, bọn họ vẫn làm việc như trước kia nhưng luôn cảm thấy ngày không giống nhau. Vào viện liền cảm thấy đặc biệt có tinh thần.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy khuê nữ trưởng thành.

Bây giờ trở về nhà, trong viện dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp, sức sống bùng bùng. Có người nấu nước nóng rửa mặt, có người châm trà lấy đồ ăn, đưa khăn mặt sạch lau mồ hôi. Cái khăn vẫn là mảnh khăn cũ, nhưng được giặt giũ sạch sẽ, toát ra hơi hướm của nắng.

Phùng Thị còn có niềm thư thái khác: bà bà đến qua vài lần, chưa từng lấy được thứ tốt.

Nghi ngờ nhìn hai cô con gái, vẫn còn nhỏ như vậy a!

Dù sao, hài lòng với cuộc sống này thì tốt rồi.

Cứ thế bận rộn hơn nửa tháng. Ngày hôm đó, Hoàng gia và Lâm gia không ra ruộng, cũng không lên núi, thừa dịp có nắng bầy bấp ngô, phơi kê.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cũng giúp làm chút việc vặt vãnh.

Hai gia đình vừa làm việc, vừa cách bức tường viện cao giọng nói chuyện qua lại.

Lúc này, Thu Sinh và Hạ Sinh la hét tìm giỏ muốn đi cắt cỏ heo, thuận tiện lưới tôm cá.

Tiểu Lâm Xuân chạy vội vào sân Hoàng gia, hô: "Đỗ Quyên, cùng chúng ta đi ra bờ sông chơi. Hôm nay không phải nương người ở nhà sao?"

Đỗ Quyên động lòng, nhìn Phùng thị.

Phùng Thị trầm mặt nói: "Không cho đi! Té xuống sông thì sao?"

Lâm Xuân nói: "Ta mang muội muội đi. Đại ca, nhị ca ta cũng đi."

Phùng Thị cười nói: "Người còn cần người chiếu khán kia, sao người chiếu khán được muội muội. Bờ sông có gì mà chơi vui? Đỗ Quyên là con gái, sao có thể giống người, chơi một thân bần." Nói xong nhìn xuống dưới chân hần.

Tiểu oa nhi hôm nay ngay cả giày cũng không mang, đi chân trần.

Trẻ con trong thôn, phần lớn thời gian chỉ cần không lạnh, không lên núi, đều đi chân trần.

Đỗ Quyên vội nói: "Nương, ta cùng tỷ tỷ đi, đi theo Thu Sinh ca ca bọn họ. Chúng ta không nghịch nước, liền chọn rau dại. Ta thường không ra ngoài chơi. Ta muốn đi bờ sông chơi."

Phùng Thị còn đang do dự, Hoàng Lão Thực vội nói: "Cho nàng đi đi."

Bên sân cách vách, vợ Đại Đầu cao giọng nói: "Đệ muội, cho Đỗ Quyên và Tước Nhi đi đi. Có Thu Sinh nhà ta chiếu ứng, không có việc gì. Thu Sinh đã lớn. Thời tiết này, khẳng định bờ sông có rất nhiều trẻ con, không phải cắt cỏ heo thì là bắt cá chơi, ruộng bên cạnh cũng có người lớn làm việc, không sợ."

Phùng Thị nghe xong, lại nhìn hai khuê nữ đang dò xét nhìn mình, nghĩ các nàng luôn vâng lời, chưa bao giờ ra cửa, cho nên nói: "Vậy người cùng tỷ tỷ đi. Đừng có chạy lung tung. Đừng nghịch nước. Nếu vọc nước, trở về ta đánh gãy chân của người."